

Gülüşlerim Elvedana Esaret
Alper Uarar

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah elik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Esra Nur Yıldırım
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Nisan 2025

ISBN: 978-625-5896-11-7

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

GÜLÜŞLERİM ELVEDANA ESARET

Alper Uçarer

Okumayı öğrendim, gözlerinin mektebinde.
Yazmayı ise ellerinde.
Hep sana dair şiirler sakladım, defterlerimde.
Hep sen oldun, renklerinde.

Oturuyorum, gözlerinin kahvesinde.
Dilim seni söylüyor, her lehçesinde.
Sen varsın, dünyamın merkezinde.
Şiirlerimle savrulmak istiyorum, melteminde.

Şairler seni yazıyor, en güzel şiirlerinde.
Seni anlatıyorlar, ahsen kelimelerinde.
Seni anlatıyor öğretmenler, derslerinde.
Dinlerken kayboluyorum, görkeminde.

Çözebiliyorum artık, dört basamaklı denklemleri de.
Seni gördüm, müfredatın rehberinde.
Seni izliyorum, okulumun penceresinde.
Seni istiyorum, her zerremde.

GİT

Git, arkana dahi bakmadan git.
Sanki “Kal,” desem, kalacak mısın?
Kal, kırmızı ışık yaktım sevda geçidinde.
Söndürme, sana olan sevda ışıklarımı.
Gitme, düşün sevda karanlığından kesitleri.
Dur, korkuyorum, düşüyor sevdamızın nabzı.
Kal, çiçeklerin boynunu bükük bırakma.
Değiliz ayrılık mevsiminde.
Gidersen, kusacak; hiç güzel olmayacak, gün batımı.
Kal, gidersen daha dökülmeyecek vuslat kalemimden.
Bakma öyle “Gideceğim,” der gibi, kalır yüreğim gamlı.
Gitme, bırakma sensiz beni gençliğimde.
İstemem, verme sevdamdan ayrılık payımı.
Gitme, sana masallar anlatacağım; geçmeyelim ayrılığın
köşesinden.
Isıtmışken, gönlümü bırakma karlı.
Hayır, verme! Yeni kanunlar çıkartalım, sevda meclisinde.
“Sev!” deme bana başkalarını.

SEN DE MASALARIN BAŞLANGICI GİBİSİN

Sen de masalların başkanları gibiydin.

Bir vardın, bir yoktun.

Masallara inanmazdım.

Seni sevince, sen oldun masalım.

Oldun olmasına ama bir vardın, bir yoktun.

Sadece yorulduğunda dinlenmek için geldiğin bir duraktı kalbim.

Masalım olup beni o kadar çok inandırdın ki...

Devlerin top oynamasına,Horozların tellâl olmasına,

Pirelerin hamal olmasına inandım.

Zaten bir vardın, bir yoktun. En sonunda gittin, daha gelmedin.

Acaba masallarda hayal kırıklıkları, gönül yorgunluklarına yer verilir mi?

Hayatıma giren herkes, mezarım için kazmalar vuruyor.

BİR CUMA GÜNÜ

Bir cuma günü, otobüste yanıma oturduğunda başladı sana olacak olan duygularım taşmaya. Bebek bize bakmaya başladı ya? Galiba içimdeki seni anlamıştı.

Bekleyeceğim, bir daha karşılaşmak için bilmediğim sokaklarını. Kalbime vurdum da indin sevgi damgasını. Acaba sen de ister miydin tanışmak? İster miydin gönlümün içinde barınmak?

“Merhaba,” demeye dilim varmadı. Otobüsten indiğinde çok bekledim arkana bakmanı. Dilimle yaşıyorum kavganı. Görmedin mi sana yaktığım gönül lambamı?

Çok istedim gönlüne açılmak. İstiyorum, o anda dinlediğin şarkıyı çalmak. Çok isterim, sarı saçlarının arasındaki maviliklerde kaybolmak. İstiyorum, saçlarının arasındaki en güzel çiçekleri sana koparmak.

Bu, sadece sevgimin fragmanı. İzin ver, sevgimizin olayım kaptanı. İzin ver, çevireyim en güzel resimli sayfayı. Sen bul, ben çözerim en karmaşık parçayı.

Nasıl unuturum? Mehmet Uslu Cami durağında, boş otobüste yanıma oturup 10. Sokak durağında indiğini? Siyah montunu, mavi bol pantolonunu, ayağındaki siyah topuklu botu ve sarı saçlarının arasındaki mavilikleri? İnerken saçlarınla oynamanı, güzelliğini ne mümkün unutmak?

Merak etme, var ettiğim bütün dualarda seninle tekrardan karşılaşmak istiyorum. Bildiğim bütün yollardan.

ZAMAN GİBİSİN

Sen de zaman gibisin, bir kadar yakın, bir asır kadar uzak.
İçimde seni anlatsam, uçacak. Susup beklesem, içimi yakacak.
Karşında gönlüm, büklüm büklüm. Güzelliğini, ancak yüz bin
terazi ile ölçüm.

Sevdiğin ben olmalıyım.
Senin haberin yok; ben, sen hayranıyım.
Ellerinin sıcaklığını tutmadan hissediyorum.
Senden bir parça umut, sevgi bekliyorum.

AYRILIK DİYORSUN

Ayrılık, diyorsun. Ayrılık durağında inecek miyiz?Sevda baharını, kışa mı çevireceksin?Bak, martılar bizi geçiriyor duasında.İzin ver, sevdamıza vuslat rüzgârları essin.
Gidersen, sevdamız kentsiz kalacak.Hayallerimiz aklından silinmesin.İzin verme, yaklaşıyor ayrılık her adımda.İzin verme, girmesin aramıza ayrılık şerri.
Gidersen, göz yaşlarım sel olup akacak.Gidiyorsun.Unutma; ne kadar gidersen git, benimlesin.Sensiz olan her dakikası kahrolsun.Her zaman kalbimde, yerindesin.

BAZEN GÜLÜŞLERİM OLUYOR

Gülüşlerim, elvedana esaret.
Bendeki aşk değil, ibadet.
Yanın yurduma memleket.
Yoksan özgürlüğüm, ruhuma esaret.

Ne olursa olsun, senden kopamıyorum.
Oksijen diye, kokunu kokluyorum.
Sorunlar oluyor seni;
Gözlerim doluyor, anımsıyorum buseni.

Mis gibi sen kokan tokanı, ayırmıyorum yanımdan. Uğruna
vazgeçtim, gençlik çağından. Uyamam, yüksek dozda kanıma
sen girmeden. Bazen gülüşlerim oluyor, yokluğunun acısını
gizleyen.

Bilemezsin, canım nasıl yanıyor! En derinden seveceğim seni.
Ölüm dahi gelse ellerinden, hayatım sen dolu hayallerden ibaret.
Öpüp konuşuyorum, sevgi bekliyorum fotoğraflarından.
Sen söyle; aptal mıyım deli miyim ben?

BİR VARDIN BİR YOKTUN

Bir vardın, bir yoktun.
İçimde, iç savaşlar çıkardın.
Ölen de bendim, öldüren de.
Benim içimdeki, sen savaşıydı.

Savaşlar iki düşman arasında olmaz mıydı?
Ben, aklımla kalbimin savaşını yaşadım.
Benim en büyük düşmanım, kalbimmiş.
Gerçi sen savaşını, aklım kazandı.

Kılıç gibi keskin bakışların aklımdaydı.
Gerçi ölen de benim, öldüren de.
Bu savaş ne kalbim ne aklım;
Ben kaybettim.

Aklım, kalbimi darp etti.
Kalbimin üstünden sen kasırgası geçti.
Kalbim, kaldıramadı bu çengi.
Aklım, çekti gitti.

Kalbim ise ağır yaralandı.
Kalbim, ezilip geçildi.
Gözlerimin rengi, kırmızıya değdi.
Bulamadım bir türlü dengini.

YAPAMADIM

Sensiz hayatım rayında. İtsem, doğru gitmez. Şimdi sen yoksun; sigaram sönmez, kadehlerim bitmez. Gözyaşlarım okyanus olur da yangınımı söndürmez. Kalbim onursuz değil, senin gibi kucak kucak gezmez.

Yoksan da hayalini, hatıraları sever. Ruhum, antidepresanlar ve psikolojik seanslarla seni unutmayı dener. Bir yanım unutmak, bir yanım beklemek ister Çok yordu çaktığın setler.

Seni geçmişime değil, geleceğime yaydım. Başka birini sevmem, ömür sürer. Sana koyun olan gönül, başkasına aslan olup kükrer. Bende sen asırlık çınarken, sende ise gölgeydin.

Yapmadım, olmadı, olduramadım sensiz. Vakitsiz ve zamansızdı ayrılığımız. İki saat önce “Erkeğim.” deyip göğsüne basmıştın. Geceleri uyuyamıyorum, çığlıklarım kulaklarında çınlasın.

Ardında hiç kapanmayacak yaralar bıraktın. Sevgimi ayaklarının altına alıp fırlattın. Kentlerimde savaş sonrası sessizlik var. Gelmez atık bahar.

AŞK NEYDİ?

“AŞk neydi?” Bir âmânın, bir sağıra “Çok güzel,” demesi miydi? Belki de kokunu hiç koklamadığım senin, kokunu hayal etmek miydi?

Adını dahi bilmediğim seni düşünmek miydi?

Bir daha karşılaşmak için bilmediğim yollarını gözlemek miydi?

Gözlerinde ya başkasını görürsem diye korkup üzölmek miydi, aşk?

AŞk, sonsuz bir mutluluk muydu yoksa sonsuz bir acı mı?

AŞk, bir leyleğin çırpınışları mıydı?

Ya da nehirde su içen ceylanın hiç ummadığı anda timsaha yem olması mı?

Çözölmeyen kördüğüm mü yoksa aşk?

Savaş sonrası harabe olan bir şehir miydi?

Onu öpmek, sarılmak isterken vurulmak mıydı, aşk?

“Asla gitmem,” diyenlerin gidiři miydi?

Yalan gözlerle kurulan yalan hayaller miydi?

Sahi, aşk neydi?

GÜNEŞ

Güneş ısıtmazmış beni, sen olmadan.
Sabahım da olmazmış gönlüme, sen kelebeği konmadan.
Sen uyuyorsun, bilmezsün gecenin karanlığını.
Nasıl anlatayım sana, bu gecem sabah olacak mı kaygısını?

Aylardır güneşim doğmuyor, sen kelebeği de konmuyor.
Gözlerim uykuya hasret, güneşini arıyor.
Gökyüzünün siyahtan başka rengi var mı? Unuttum.
Seni beklerken, hasretinle buluştum.

SEN GİTTİKTEN SONRA

Sen gittikten sonra içimde bir yara çıktı.
Sen tanısı konuldu, tabip eliyle dokundu yarama.
İçi burkuldu. Belki de tabip de doluydu.
Derdimi anlatmaya koyuldum.

O gittikten sonra, içimde bir kara delik oluştu.
İçine çekti mutluluğumu, huzurumu, gülüşlerimi.
Ama kalbim bir şey yapmadı, dedim.
Şaşırdı. “Neden?” diye sordu.
“Onunla geldi, onunla gitti,” dedim,
Çünkü kalbim onurluydu.
Ben anlatmaya başlayınca,
Sanki tabip bir şeyler düşünüp boğuluyordu.